

VISOKE I NISKE TATRE, POLJSKA I SLOVAČKA 05. – 14. avgust 2011.

Tatre su planinski venac na granici Slovačke i Poljske i predstavljaju najviši deo Karpata. Najveći deo, kao i svi najviši vrhovi Tatra nalaze se u Slovačkoj, uključujući najviši vrh – Gerlahovski štít, sa 2655 m nadmorske visine. Tatre se sastoje od Zapadnih i Istočnih Tatri. Istočne Tatre čine Bele Tatre i Visoke Tatre, sa preko 24 vrha sa više od 2500 metara nadmorske visine i koje ujedno predstavljaju jedini alpski predeo u celom, 1200 km dugom, karpatskom masivu. Slovački Tatranski narodni park osnovan je 1949. godine, dok je poljski Tatranski narodni park osnovan 1954. Oba parka su 1993. godine uvrštena u UNESKO-vu listu zaštićenih biosfera. (Internet, Wikipedia).

Subota, 6. avgust - Dolazak u Zakopane i kraća šetnja

Posle noćnog putovanja i zadržavanja od dva i po sata na granicama, negde oko 10 sati ujutru stigli smo u Zakopane, u Poljskoj. Na oko 100 kilometara od Krakova, a svega desetak od južne granice sa Slovačkom, nalazi se ovo malo mesto, čuveno poljsko zimovalište, a tokom leta polazna tačka za planinare i ljubitelje prirode. Kako smo u Poljsku došli u jeku sezone, ceo gradić vrveo je od turista. Mesto sa stotinu restorana, kafića i barova, odlična poljska hrana i piće, kao i dobro uređeni hosteli i hoteli, privlače zaljubljenike u prirodu tokom cele godine. Smestili smo se u tri objekta koja se međusobno nalaze u neposrednoj blizini: hostel Good Bye Lenin, kuću za goste Lešnik i vilu Pod Piorem. Posle smeštanja, brzo smo spakovali rančeve i uputili se peške ka Kužnicama (1028 m), mestu odakle polazi žičara koja bi nas odvezla do pola puta ka vrhu Kasprovi. Kako je red za žičaru bio predugačak, odustali smo od vrha i odlučili da pođemo pešice u kraću šetnju.

Dom Kondratova

Deo grupe ostao je da uživa pored obližnjeg potoka Bistra, neki su odmah hteli da degustiraju čuveno poljsko pivo, a nas osamnaestoro krenuli smo u šetnju. Savršeno uređenom planinarskom stazom, delom kroz šumu, a delom preko livada, stigli smo do planinarskog doma Kondratova, na 1333 metra nadmorske visine. To je najmanji dom na Tatrama koji može da ugosti oko dvadesetak ljudi. Nalazi se u divnoj prirodi, okružen planinskim vrhovima, od kojih se posebno ističe Giewont (Giewont), legendarna poljska planina, sa grebenom u obliku usnulog diva, na čijem se vrhu nalazi veliki krst. Njegova silueta vidi se sa svih strana, preko proplanaka i livada, travnatih padina i nepreglednih tamnih šuma.

U povratku, produžili smo do centra Zakopana i zamenili novac u čuvenoj ulici Krupovki (Krupowki). Još malo gledamo taj živopisni gradić i čini nam se suviše mali za toliku gužvu. Kroz njegove ulice, a naročito kroz tu glavnu, Krupovki ulicu, ljudi se kreću u svim smerovima, a restorani, kafanice i mlečni barovi prepuni su. Sa obe strane ulice primećujemo karakteristične kuće na spratove, strmih krovova, sa čijih se terasa šareni najraznobjnije cveće.

Usput srećemo i staromodne fijakere kojima upravlja kočijaš obučen u odelo karpatskih gorštaka i prevozi turiste do neke malo dalje destinacije, nekog hotela ili žičare, autobuske ili železničke stanice. Kao što smo to primetili u Slovačkoj, i u Poljskoj je očigledan neobično razvijen smisao Poljaka za čistoću i održanje reda u svakoj prilici i na svakom mestu. Iako se veliki broj prolaznika, planinara i šetača zadržava uz potoke i izvore, u hladu šumskog drveća ili na širokim livadama, nikada nećete naći, posle njihovog odlaska sa tih mesta, nijedan papirić, odbačeni predmet, opušak. Zaista fascinantno!

Fijaker, Zakopane

Posle kraćeg zadržavanja u centru, peške smo se vratili do našeg smeštaja gde nas je čekala večera. Kako je on poprilično udaljen od centra, celokupna današnja šetnja iznosila je čak 19 kilometara! Posle večere, jedva smo čekali da se uvučemo u krevete i dobro naspavamo.

Nedelja, 7. avgust – Uspón na Švinicu (Swinica)

Ujutru smo poranili kako bismo u Kužnice i na žičaru stigli što ranije, pre gužve. I uspeali smo! Od Zakopana do žičare, po sasvim povoljnoj ceni, može se uzeti taksi ili minibus, što smo mi i uradili i tako uštedeli hodanje po asfaltu, nekih 3 do 4 kilometra. Žicom smo se popeli do ispod Kasprovi vrha, na 1920 metara. Odatle nastavljamo grebenom i vrlo brzo stižemo do sledećeg vrha – Beskid, 2012 m. U tom trenutku, potpuno ulazimo u sivi oblak i maglu, a vetar počinje jako da duva. Sedamnaestoro planinara odlučuje da sa vođom nastavi put Švinice, a ostatak grupe se vraća i nastavlja šetnje lakšim stazama, u najrazličitijim pravcima. Sedamnaestoro odvažnih nastavljaju graničnim grebenom. Sa slovačke strane, pruža se Tiha dolina, a sa poljske, dolina Gasienikova, sa mnogo jezera. Magla i oblaci i dalje im zaklanjaju vidike. Dvojica planinara ipak odustaju od daljeg uspona. Ostali nastavljaju. Poslednjih 150 metara uspona na vrh Švinica, penju se strmom stazom u steni i kamenu, obezbeđenu lancima i klinovima. Oko pola 12 su na vrhu, na 2301 metar.

Jezera

Na vrhu Švinica

Magla i sivi oblaci se razilaze, pa posle kraćeg zadržavanja kreću dalje. Ono što ih čeka je jako strmo spuštanje ka prevoju Zavrat (2159 m), takođe stazom koja vodi kroz stene. Polako silaze, veoma pažljivo i oprezno, jer je duž strmih stena i litica postavljeno oko 250 metara lanaca, klinova, kao i metalnih stepenika za noge. Adrenalin radi, možda ima i malo straha, ali, uz maksimalnu opreznost, međusobnu nesebičnu pomoć i dobre savete vođe, svi se bezbedno spuštaju do prevoja.

Silazak

"Omiljeni" lanci

Crno jezero

Taman su pomislili da je njihovim mukama (i lancima) kraj, kada shvataju da strmo spuštanje sledi i dalje, kao i novih nekoliko stotina metara sajlji i lanaca. Posle skoro dva sata, konačno silaze do Crnog jezera u dolini Gasienikova i dolaze do istoimenog planinarskog doma koji ima i drugi naziv - Murovaniek, gde ih nas nekoliko, koji smo pristigli iz različitih pravaca, čekamo. Na njihovim licima čitam zadovoljstvo. Možda još uvek nisu svesni da su uspešno prešli deo najopasnije i najzahtevnije staze na celim Tatrama, nazvane Orlova staza (Orla Perć), za čiji prelazak je potrebna odlična psiho-fizička kondicija, kao i dobro penjačko iskustvo. Ostajemo neko vreme tu, na drvenim klupama pored doma. Hrabra grupa sa Švinice prepričava nam svoje događaje, dok ih mi sa zanimanjem slušamo.

Dolina Gasienikova

Svi zajedno, rashlađujemo se pivom, uživamo u blagom popodnevnom suncu i vrhovima koji se ređaju jedan za drugim, tajnoviti, gorostasni. Ne vidimo modra jezera, ali znamo da su tu, u neposrednoj blizini, ispod gustih i tamnih četinarskih šuma...kao da im čujemo šapat. To su trenuci za koje treba živeti, koje treba pamtititi, koje je tako teško prepričati i opisati rečima. Trenuci...jedinstveni, neponovljivi...Mi ih proživljavamo čitavim našim bićem koje se tako beskrajno oplemenjuje, dok se u nama budi i titra onaj najzujbudljiviji osećaj radosti i sreće, osećaj sa kojim posle jedne ovakve avanture živimo još dugo, dugo...Vraćamo se stazom kroz prelepu dolinu Gasienikova, prekrivenu visokom, ustalasanom zelenom travom i ljubičastim cvećem, okruženu vrhovima koji je natkriljuju i kao kakvi verni zaštitnici budno čuvaju. Stižemo u Kužnice oko pola 7, gde opet ulazimo u kombi koji nas odvozi do smeštaja.

Ponedeljak, 8. avgust – Rudnik soli Vjelička (Wieliczka) i Krakov

Dan za odmor! Radujemo mu se...Pošto smo preko Interneta unapred rezervisali posetu rudniku soli (što je poželjno i preporučuje se, zbog velikih gužvi), krenuli smo put Krakova oko pola 9 ujutru. Vjelička se nalazi na 13 kilometara od Krakova i predstavlja jednu od najpoznatijih i najinteresantnijih turističkih atrakcija. Godišnje rudnik poseti preko 1 200 000 turista iz celog sveta. 1978. godine uvršten je u prvu listu kulturnih i prirodnih dobara UNESCO-a. Na ovom mestu, ispod istoimenog grada, rudnik soli nalazi se još od 12. veka. So je u srednjem veku bila od izuzetnog značaja za Poljsku, puneći kraljevsku kasu sa 30 % ukupnih prihoda. Do sada je iz rudnika izvađeno 25 miliona tona soli. Neka su okna i danas aktivna, pa je ovo najstariji aktivni rudnik soli u Evropi. Ova oblast dugo je bila pod morem. Vremenom, ono je presušilo i ostavilo za sobom mnoštvo mineralnih naslaga, od kojih upravo i natrijum hlorid. Stene su, tokom hiljada godina, trpele različite tektonske poremećaje i vremenom zadobile sadašnju formu. Odjednom smo se našli u tom neobičnom, čudesnom gradu pod zemljom. Dalje neću pričati u brojkama... Širom otvorenih očiju, gledali smo čitav taj podzemni svet uskih hodnika, lavirinata, ogromnih pećina, jezera pod zemljom, to mnoštvo skulptura, kapelica, originalnih alata i opreme...

Detalji iz rudnika

Sve je od soli...

Čitave mreže hodnika i različiti nivoi međusobno su povezani, a debla bora osiguravaju zidove dvorana i hodnika, koji su porozni, pa uvek postoji rizik od urušavanja. Isparenja soli blagotvorno deluju na obolele organe za disanje, a kako kaže naš vodič kroz rudnik, i podmlađuju! Najpopularnija pećina naziva se kao u bajci - „Pećina patuljaka“, a u kapeli svetog Kinga redovno se održavaju i koncerti klasične muzike. U ovom jedinstvenom gradu pod zemljom postoji i sanatorijum, muzej rudarstva, restoran, kapela za venčanja, pošta... Kroz vekove i vekove, čitava istorija je napisana u ovom rudniku, pa je prosto nemoguće opisati ga u samo nekoliko redova.

„I dok se vraćate liftom, koji ide brzinom od 4 metra u sekundi, ni sami niste svesni šta ste sve videli. Ukoliko ste, slučajno, primetili slabu plavičastu svetlost, koja trepti u nekom uglu rudnika, poput neuhvatljivog leptira, ne brinite. To je Duh zaštitnik rudnika soli, koji vam daje znak da je uvek tu i da vas posmatra“. (Internet – Poljska u mom srcu, Nenad M. Perić)

Posle dva sata pod zemljom, koja su nam prolelela kao tren, puni utisaka izašli smo na svetlost, doduše, oblačnog dana i krenuli put Krakova. Krakov je drevni grad podignut u dolini najveće poljske "svete" reke, Visle. Njegovo postojanje beleži još putopisac u 10. veku. Predanje govori o strašnom zmaju koji je živeo u dubokoj jami, pod stenom, nad kojom se uzdiže kraljevski dvorac Vavel (Wawel) iz 14. veka. Knez Krak (po kome je grad dobio ime), odlučio je da mu stane na put, te je obećao veliku nagradu onome ko uspe da ga ubije. Mnogi vitezovi su pokušavali, ali tek posle nekog vremena, mladi obučar se dosetio. Kupio je ovcu i njenu vunu natopio sumporom i katranom. Kada je halapljivi zmaj pojeo ovcu, vatra je krenula da mu uništava stomak, počeo je da pije vodu iz Visle i pošto je popio previše vode, pukao je. Danas je taj ozloglašeni zmaj simbol grada Krakova. Ispred pećine, koju takođe možete posetiti, predstavljen je u vidu skulpture aždaje koja, s vremena na vreme, bljuje plamen...

„Krakov je bajkoviti grad sa srednjovekovnim ulicama, čipkastim krovovima, grad žive tradicije, u kome se na svakom koraku oseća duh prošlosti. U isti mah ovaj grad je stvaran i nestvaran. Krakov je grad muzej, u kome se mladost stvari meri vekovima. Svaka je kuća bezmalo spomenik, a svaka druga muzej. Ceo grad je poput velikog zmaja; zamak su mu oči, rogovi su njegove kule, nozdrve prozori kapele svetog Sigmunda, a zubi dvorišne arkade.“ (Nenad M. Perić).

Sukiennice

Za obilazak grada imali smo 4 sata. Obišli smo dvorac Vavel, čuveni srednjovekovni trg Rynek Główny, videli crkvu Svetog Vojčeha, jednu od najstarijih u Krakovu, Gradski toranj, gotičku baziliku Svete Marije, Sukijenice – renesansnu trgovačku dvoranu koja je vekovima služila kao trgovački centar, čuvenu Florijansku ulicu kojom su kraljevi išli na krunisanje do dvorca Vavel, prelepu kulu Barbakan, kao i crkvu Svetog Petra i Pavla. U jednom trenutku počela je i kiša, a jak pljusak uterao nas je u restoran, gde smo probali njihov čuveni kebab i još čuvenije pivo... Prepuni utisaka, vratili smo se u Zakopane u večernjim satima.

Utorak, 9. avgust – Uspon na Risi

Ovaj dan svi smo nestrpljivo iščekivali. Po buđenju, prvo smo pogledali u nebo. Da li dan obećava, kakvo li će biti vreme? Po prognozi koju smo svakodnevno dobijali, kiša koja je prethodne noći lila kao iz kabla, trebalo bi da prestane, a od 8 ujutru da se i razvedri. U 6 sati ujutru, spakovali smo sve stvari u autobus, mahnuli Zakopanima i krenuli autobusom do Lisa Polane (970 m). Odatle smo malo pre 7 sati svi krenuli ka jezeru Morsko oko (Morskie Oko, 1395 m). Dok smo hodali, sive oblake iznad nas kao da je neko brisao gumicom! Velikom brzinom, nestajali su jedan po jedan. Iznad naših glava otvaralo se veličanstveno, plavo nebo, pojavljivale uzbudljive tatarske stene i litice, a jutarnje sunce bespoštedno širilo svoje zrake svuda naokolo. I ako je bilo kakvih sumnji i kolebanja (kod pojedinaca) da li ići na Risi, ili ne, sve su one, kao i ovi sivi oblaci od maločas, u trenutku raspršene. Dan je zaista obećavao! Posle 7 kilometara pešačenja, što po asfaltu, što uređenom stazom kroz šumu, stižemo do ovog prekrasnog jezera. Ovo je najšire, možda najlepše i četvrto po dubini jezero u celim Tatrama. Okruženo je visokim vrhovima, od kojih je i najviši vrh Poljske, Risi. Naziv je dobilo po staroj legendi koja kaže da je ono povezano sa morem jednim podzemnim prolazom. Zanimljivo je i da je raniji naziv ovog jezera bilo Riblje jezero, zbog obilja riba u njemu. Na njegovoj obali nalazi se i dom. Upravo na tom mestu smo se podelili. Deo grupe ostaje tu, pravi krug oko jezera i vraća se nazad do autobusa, kojim se prevozi do Slovačke i mesta Štrbske pleso. Nas osamnaestoro krećemo na uspon. Uređenom, kamenitom stazom kroz šumu, penjemo se oko 200 metara visinski i dolazimo do drugog jezera. Ono se zove Crno jezero pod Risijem (Czarny Staw pod Rysami) i takođe je prelepo. Pravimo kraću pauzu i uživamo u mirnoj površini vode i njenim bojama, u kojoj se ogledaju nebo, oblaci, stene, mi... Ni ne slutimo kakve nas još sve lepote čekaju pri daljem usponu. Sledi prilično strm deo staze koji lako savladujemo, a onda... dolazimo do mesta odakle se vide oba jezera...

Pogled na Morsko oko i Crno jezero

Detalj sa uspona

Čarobno i neopisivo. Neprestano se okrećemo, ne verujemo da takva slika zaista postoji, da je tu, ispod nas, pred našim očima... Boje oba jezera menjaju se iz trenu u tren, od zavisnosti od oblika, veličine i boja oblaka, kao i plavog neba i sunca koje se čas pomoli, čas zakloni... Neobična igra svetlosti, boja, senki... Zaustavljamo se često i fotografišemo bez prestanka... "Eto zašto mi planinarimo", u jednom trenutku rekao je Milan, ozareno gledajući ova dva čarobna gorska oka... I zaista, oni dole, pored donjeg jezera, i ne znaju kakva ih lepota čeka gore, ali samo malo više, kojih par stotina metara više, sa ove uzvišice sa koje oba jezera izgledaju božanstveno, sa koje nam se i čitav svet čini lepšim, sa koje se osećamo tako sićušnim pred ovim beskrajem ispred nas, ali tako ispunjeni ovom nestvarnom lepotom od koje se gubi dah, srce počinje da treperi, a svaka reč postaje suvišna... Na 2150 metara ulazimo u stenu koja je takođe uglavnom obezbeđena lancima i klinovima. Ipak, manje je strmo i manje opasno od stena na Švinici.

Velika je gužva na stazi. Često zastajemo, kako bismo propustili planinare koji silaze sa vrha. Na Risi (2499 m) izlazimo oko pola 2. Sam vrh je mali i velika je gužva na njemu. Ipak uspevamo da raširimo naše zastave, stanemo svi u kadar i fotografišemo se za uspomenu. Prelazimo i na slovački Risi, koji je tu, blizu, odmah pored poljskog, a samo metar do dva viši. I tako, preko visoke planine i najvišeg vrha Poljske, ušli smo u Slovačku! Kakav divan i uzbudljiv način da se iz jedne zemlje uđe u drugu! Bez viza i pasoša, preko nevidljivih granica, zajedno sa pticama, tik ispod beličastih oblaka i plavetnog neba, pod okriljem sunca... zajedno sa drugim planinarima nasmejanih lica i prepunih srca... Još malo se zadržavamo na tom divnom prostoru koji prosto vrvi od ljudi najrazličitijeg doba, a onda počinjemo spuštanje. Prolazimo pored Doma pod Risijem, tu pravimo kratku pauzu, a onda idemo dalje. Spuštamo se niz još jedan strmi deo obezbeđen lancima i silazimo do Žabljih jezera.

Na Risiju

Spuštanje ka Žabljim jezerima

Prelazimo bistre potoke, rashlađujemo se u njihovoj ledenoj vodi i nastavljamo uređenom stazom do Popradskog plesa (jezera) i dalje, do Štrbskeg plesa (1346 m) i istoimenog mesta gde nas čeka ostatak grupe. Po mraku smo došli u Kralovu Lehotu i smestili se, kao i prošle godine, u renovirani zamak „Slovačke plovidbe“ iz 16. veka – Štroblovu vilu. Naš stari poznanik Fridrih, domaćin vile i glavni kuvar, spremio nam je večeru. Nezaboravan dan ostao je za nama. Dan za pamćenje!

Sreda, 10. avgust – Liptovski Mikulaš i akva park Tatralandija

Dan za odmor, ponovo. Svima će prijati, a naročito nama, koji smo prethodnog dana savladali 27 kilometara i visinu od skoro 1700 metara. Idemo u Liptovski Mikulaš, mali slovački grad, gde prvo odlazimo u poznatu nam pekaru i ponovo se sladimo čuvenim (u izveštaju od prošle godine, takođe spominjanim) štrudlama sa makom i višnjama! Zatim obilazimo mnogobrojne sportske radnje sa povoljnom planinarskom opremom i svako pronalazi po nešto. Po dolasku u autobus, simpatično smo zavirivali jedni drugima u kese! Popodne provodimo u najvećem slovačkom akva parku, Tatralandiji. Veliki broj manjih i većih bazena sa termalnom, vrućom vodom, vođeni topovi - masažeri, mnogobrojni tobogani i druge vrste zabave na vodi, bili su nam na raspolaganju više od tri sata. Po izlasku sa bazena, svaki bol u mišićima nestao je, a noge su nam bile lagane, lagane... Nismo hodali, prosto smo lebdeli... Kakav divan osećaj!

Četvrtak, 11. avgust – Uspón na Visoku Vihodnu i Slavkovski štít

U 6 ujutru krećemo autobusom ka Starom Smokovecu, gde stižemo malo posle 7 sati. Lanovkom (vozić – žičara na sajlu) se penjemo do Hrebenoka (1285 m), odakle krećemo u šetnju uz reku Studeni potok. Uređena staza prati njen tok, a mi se zaustavljamo na najlepšim mestima – vodopadima, koje fotografišemo iz svih uglova. Huk vode svuda je oko nas, a bukovi, slapovi, veći i manji vodopadi smenjuju se pred našim očima. Na tom mestu, naša grupa se deli. Osmoro planinara polazi na uspon na Slavkovski štít, mi idemo ka Vihodnoj, a deo grupe ostaje kod vodopada i provodi dan u Smokovecu, dok nekoliko njih odlazi vozom i do Poprada. Stazom kroz šumu, stižemo i do najstarijeg tatarskog planinarskog doma, Rajnerove hate, sagrađene u 19. veku.

Boje jezera

Nastavljamo dalje, jer dug je put pred nama. Kamenitom stazom, pored nekoliko manjih jezera neopisive tirkizne boje, u kojima su se kao svetlucavi biseri presijavali zraci sunca, uz Veliki studeni potok, stižemo do Zbojničke hate, na 1960 metara nadmorske visine.

"Prečamo" liticu

Posle kraće pauze, krećemo dalje. Već vidimo našu sledeću odrednicu – prevoj Prielom (2290 m), do koga se penjemo prvo preko stena, a zatim uz jako strmi sipar i preko krušljivog kamenja. I eto nas... na tom malom prevoju, kao sedlu... Pogled sa njega – zadivljujući... Vidimo Risi u oblacima, a u dolini modro-zeleno jezero... Vidimo i koliko je strmo spuštanje sa prevoja, vidimo sajle i lance... Uzbudjenje raste, adrenalin takođe... Polako krećemo. Oprezno, jedan za drugim, prelazimo taj najopasniji deo staze. Držeći se za lance, oprezno gazeći preko jako uskih ispupčenja na steni, „prečamo“ vertikalnu liticu, visoku nekoliko desetina metara...

Na Visokoj Vihodnoj

A zatim nastavljamo spuštanje niz strmi kular koji savladavamo bez većih problema. Posle nekih pola sata, dolazimo do prevoja Polski greben, odakle već vidimo Vihodnu (2429 m), kao i Gerlah, tu, čini nam se u blizini, ali, nažalost, neprestano obavijen oblacima. Uspon do vrha nije zahtevan i vrlo brzo smo gore.

Magla i oblaci kovitlaju se oko nas, ali nisu opasni i ne preti kiša. Povremeno nam se otvaraju vidici... sa jedne strane vidimo Zbojničku hatu odakle smo došli, a sa druge Sliezki dom, Gorski hotel i Veliko jezero (Velicke pleso), pored kojih ćemo proći u povratku. Pri spuštanju sa Polskog grebena, na nekoliko mesta postavljen je lanac, ali sve je uglavnom bezbedno. Kroz dolinu Kvetnica, spuštamo se do Velikog jezera, gde pravimo pauzu na terasi hotela. Kroz Veliku dolinu silazimo do Tatranske Polianke (1005 m) u koju stižemo oko 7 sati uveče. Grupa koja je tog istog jutra krenula na Slavkovski štit (od njih osmoro, dvoje je odustalo tokom uspona), takođe se uspešno popela na vrh, a usput uživala u izobilju borovnica kojima nisu odoleli. Doktor Siniša, njihov vođa, kaže, bio je manje „strog“ od našeg, pa su mogli da beru i jedu borovnice do mile volje! Uspon nije tehnički zahtevan, ali može da bude naporan zbog jako dugačkog kamenitog grebena kojim se hoda do samog vrha. Nebo iznad njih, tokom celog uspona i silaska, bilo je čisto, bez oblaka, tako da su sve vreme imali divne poglede na okolne tatranske vrhove.

Prizori

Na Slavkovskom štitu

Petak, 12. avgust – Niske Tatre, uspon na Hopok i Đumbijer

Oko osam ujutru, krenuli smo autobusom na Niske Tatre, tačnije do ski centra Jasna. Kako ovog leta na tom mestu ne radi žičara, odlazimo dva kilometra niže, u Zahradki, odakle se žičarom penjemo na 1843 m. Cela grupa od trideset osam planinara izlazi na vrh Hopok (2024 m). To je zanimljiv vrh. Zamislite hrpu kamenih ploča i stena postavljenih na gomilu, koje sve čine jednu kupu, brdašce. Eto, to je Hopok. Prošle godine, gusta magla nas je sprečila da ga uopšte i vidimo, a tog dana, vreme je ipak bilo lepše. Lako smo se popeli na vrh i napravili nekoliko fotografija. Prethodno smo se malo odmorili u planinarskom domu Kamena hata, koji se nalazi u njegovom podnožju. Veći deo naše grupe nastavlja grebenom ka vrhu Đumbijer. Nažalost,

Nema sunca (zbog lepših fotografija) ali srećom, nema ni magle, pa ipak uspevamo da uživamo u prelepim videlicima sa jedne i druge strane grebena. Na Đumbijer (2042 m) dolazimo oko jedan sat.

Na Hopoku

Na Đumbijeru

Posle pauze, nastavljamo spuštanje kroz Široku dolinu, sa divnim pogledima na Demanovske sedlo. Oko 5 sati popodne stižemo u planinarski dom Lučki. U jednom trenutku, počela je da pada kiša, i to je bila naša prva i jedina kiša na planini, tokom celog boravka. Obukli smo kabanice i nosili ih nekih pola sata. Posle toga, naravno, granulo je sunce. Usput smo i mi naišli na borovnice! Kakva radost! Kao mala deca uvukli smo se u žbunje i jeli, jeli, jeli... sve dok nam jezici, usne i ruke nisu potpuno poplaveli! „Strogi“ vođa nas je požurivao, ali... mi nismo mnogo hajili! I na kraju.. .dom Lučki, zaslužen pivo, osmesi na sve strane, zadovoljstvo u duši, radost u srcu... Toliko toga lepog je za nama. Toliko uzbudljivih trenutaka, nezaboravnih prizora, neviđene lepote, ali i savladanih kilometara, popete visine, lanaca u rukama, ispenjanih stena i grebena... Svesni smo da je tu kraj naše tatranske avanture. Pomalo smo setni. Ali ipak presrećni što je sve dobro prošlo, ispunjeni do poslednjeg delića naših duša, zadovoljni zbog lepog druženja...

Subota, 13. avgust – Poprad

Zbog malog interesovanja za odlazak u Demanovsku pećinu i kupanje u termalnim bazenima, odlučili smo da odemo do Poprada i tamo provedemo dan. I opet, obilazak sportskih radnji, kupovina, ručak u nekom od slovačkih restorana. Dan je proleteo. Došli smo ranije u zamak, spakovali se, večerali, a onda se malo i okupili, pa uz druženje i pesmu završili i taj dan. Ranije smo otišli na spavanje, jer nas je sutradan čekao dug put do Beograda.

Nedelja, 14. avgust – Povratak kući (Banska Bistrica i Budimpešta)

Ujutru smo spakovali stvari u autobus, doručkovali, pozdravili se sa Fridrihom i krenuli. U suncem okupanu Banskú Bistricu stigli smo oko 9 sati. Gradić se polako budio, restorani se otvarali, a u prepunoj crkvi već se održavala nedeljna misa. Posle kafe, sladoleda, kraće šetnje i obilaska ovog lepog gradića, nastavili smo put Budimpešte. Tamo smo doživeli pravi toplotni šok. Tog jutra, iz Slovačke smo krenuli sa prijatnih 14 stepeni, a u dva popodne, sačekalo na je 36 vrelih stepeni u mađarskoj prestonici.

Budimpešta i oblaci

No, i pored tolike vrućine, Budimpešta nas je opet zasenila svojom lepotom. Bezbroj beličastih, čipkastih oblaka na plavom nebu iznad grada davali su posebnu draž celom prizoru, a učinili naše fotografije prelepim. Ovog puta, mi smo rešili da obiđemo Budim, dok je deo planinara otišao i do Pešte, Vaci ulice, Bazilike, Parlamenta...

U Beograd smo stigli oko ponoći. Dosta putnika sišlo je i ranije iz autobusa. Mi smo izašli na „poslednjoj stanici“, kod našeg Hrama, koji nas svaki put „blagoslovi“ kada krenemo na put, a u miru i tišini nas dočeka, nas, neumorne putnike, umorne, umršene kose, prašnjavih cipela, ali sa sjajem u očima i srećom u duši. I mi smo se brzo razišli... Kao da je svako od nas požurio svojoj kući, da bi, u danima koji su usledili, dugo, dugo sedeo pred kompjuterom, gledao fotografije divnih Tatri, i sklopljenih očiju, prisećao se svega i ponovo bio tamo, na onim divnim mestima: čarobnom Morskom oku, uzbudljivoj Švinici, fascinantnom Risiju, vertikalnoj litici na putu ka Vihodnoj, neobičnom grebenu Niskih Tatri... Svima nama bilo je potrebno puno vremena da se „prizemljimo“ i ponovo budemo deo svakodnevice. Ali, jednom sam napisala... i to je život. No, idemo dalje. Radimo, borimo se, prkosimo svakodnevnoj rutini i ne damo se... A onda, neki novi izlet na planinu izmamiće ponovo naše osmehe, a mi ćemo se, ozareni i presrećni, radošću baciti prirodi u zagrljaj! I planinama – „lansirnim rampama u slobodu i beskraju!“

Ima i onih koje zanima statistika. Pa, evo podataka:

Šetnja do doma Kondratova i do centra Zakopana – dužina staze 19 km, savladana visina 530 m, vreme pešačenja 7 sati.

Uspón na Švinicu – dužina staze 18 km, savladana visina pri usponu 540 m, a pri spustu oko 1400 m, vreme pešačenja 10 sati.

Uspón na Risi – dužina staze 27 km, savladana visina 1640 m, vreme pešačenja 12 i po sati.

Uspón na Visoku Vihodnu – dužina staze 26 km, savladana visina pri usponu 1450 m, a pri spustu 1650 m, vreme pešačenja 11 sati.

Uspón na Hopok i Đumbijer – dužina staze 17 km, savladana visina pri usponu 480 m, a pri spustu 1270 m, vreme pešačenja 7 sati.

Uspón na Slavkovski štít – dužina staze 18 km, savladana visina 1250 m, vreme pešačenja 9 sati.

Ukupno prepešačeno 107 km, savladana visina pri usponu 4640 m, a pri spustu 6090 m.

Vođa puta: Milan Lončar, PD Pobjeda

Izveštaj: Marija Petrović, PD Pobjeda

Fotografije: Marija Petrović, Zoran Radaković, Marija Radaković, PD Pobjeda